

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 30 listopada 2015 r. – Costin Popescu/Guvernul României, Ministerul Afacerilor Interne, Direcția Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor, Direcția Rutieră, Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor

(Sprawa C-632/15)

(2016/C 068/29)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Costin Popescu

Druga strona postępowania: Guvernul României, Ministerul Afacerilor Interne, Direcția Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor, Direcția Rutieră, Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ pozwalają Rumunii nałożyć na kierowców motorowerów, posiadających dokument urzędowy, który dał im prawo do prowadzenia pojazdów na drogach publicznych przed dniem 19 stycznia 2013 r., obowiązek uzyskania prawa jazdy poprzez przejście testów lub egzaminów podobnych do tych, których wymaga się w odniesieniu do innych pojazdów silnikowych, aby po dniu 19 stycznia 2013 r. mogli nadal prowadzić motorowery?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (zmieniona) (Dz. U. L 403 s. 18).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 24 września 2015 r. w sprawie T-211/14 Toni Klement/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 2 grudnia 2015 r.

(Sprawa C-642/15 P)

(2016/C 068/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Toni Klement (przedstawiciel: adwokat J. Weiser)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu z dnia 24 września 2015 r. w sprawie R-211/14;

— obciążenie drugiej strony postępowania kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty:

1. Bezsporne jest, że zakwestionowany znak towarowy był używany wyłącznie z dodatkowym elementem słownym „Bullerjan”. Wnoszący odwołanie podnosi, że doszło do przeinaczenia dowodów odnoszących się do oceny charakteru odróżniającego dodanego elementu „Bullerjan”. Sąd uznał, że dodany element ma (jedynie) przeciętny charakter odróżniający. Stwierdzenie (jedynie) przeciętnego charakteru odróżniającego nie znajduje poparcia w przedstawionych dowodach, ponieważ dowody te nie dostarczają żadnych informacji na temat zasięgu, czasu trwania i intensywności używania elementu słownego „Bullerjan”, który sam jest zarejestrowany jako znak towarowy.
2. W ramach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnosi sprzeczność przedstawionego przez Sąd uzasadnienia dotyczącego stwierdzenia wysoce odróżniającego charakteru zakwestionowanego znaku towarowego. W przytoczonym uzasadnieniu Sąd twierdził z jednej strony, że zakwestionowany znak towarowy ma „niecodzienny kształt”, jednak z drugiej strony potwierdził, że inni producenci prowadzą dystrybucję pieców o bardzo zbliżonym kształcie. Kolejną sprzeczność można dostrzec w ustaleniach Sądu, zgodnie z którymi z jednej strony zakwestionowany znak towarowy ma charakter wysoce odróżniający, niezależnie od jego funkcjonalności, a z drugiej strony takiego charakteru odróżniającego nie podważa bardzo zbliżony kształt innych pieców, ponieważ to duże podobieństwo daje wytłumaczyć się próbą osiągnięcia szczególnego efektu technicznego. Przedstawione przez Sąd uzasadnienie jest zatem wewnętrznie sprzeczne pod dwoma względami, a w rezultacie prowadzi do naruszenia prawa.
3. Wnoszący odwołanie podnosi zarzut trzeci, dotyczący naruszenia prawa w związku z wykładnią i stosowaniem art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾. Po pierwsze, przy badaniu charakteru odróżniającego zakwestionowanego znaku towarowego, tak jak wymaga tego art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Sąd nie zastosował się do orzecznictwa Trybunału dotyczącego oceny tego charakteru w przypadku trójwymiarowych znaków towarowych. Wbrew temu, czego wymaga orzecznictwo Trybunału, Sąd nie przeprowadził należytego porównania zakwestionowanego znaku towarowego z kształtami pieców przyjętymi w omawianym sektorze. Ponadto Sąd stwierdził, że ewentualna funkcjonalność kształtu zakwestionowanego znaku towarowego jest pozbawiona znaczenia dla oceny jego charakteru odróżniającego. Sąd naruszył w ten sposób ustaloną zasadę, zgodnie z którą przy dokonywaniu oceny charakteru odróżniającego należy uwzględnić wszystkie czynniki istotne w danym wypadku. Wreszcie Sąd nie zastosował się do orzecznictwa Trybunału dotyczącego używania wymaganego do utrzymania praw właściciela do zarejestrowanego znaku towarowego, który stanowi jeden z elementów złożonego znaku towarowego. Sąd uznał bowiem, że w przypadku znaku towarowego stanowiącego część złożonego znaku towarowego wystarczy, by także on był rozpoznawany jako wskazanie pochodzenia. W rezultacie Sąd nie dochował obowiązku – wyraźnie ustanowionego w treści art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i w orzecznictwie Trybunału – ustalenia w każdym przypadku, czy doszło do zmiany charakteru odróżniającego zarejestrowanego znaku towarowego. Sąd zaniechał dokonanie takiego ustalenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. (Dz.U. L 78, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania)
w dniu 14 grudnia 2015 r. – Jyske Finans A/S/Ligebehandlingsnævnet, działająca w imieniu Ismara
Huskica**

(Sprawa C-668/15)

(2016/C 068/31)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Jyske Finans A/S

Druga strona postępowania: Ligebehandlingsnævnet, działająca w imieniu Ismara Huskica